Paprika se rozběhl a mrštil kovovou přilbou směrem k bráně. Přilba poskočila jednou, podruhé… a nakonec minula cíl o kus velký jako násada od koštěte a dopadla do vysoké trávy za hřištěm.

„Děs a hrůza!“ zahřměla z jejích útrob dekapitovaná hlava učitele tělocviku pana Galahada. Jeho tělo v plné zbroji stálo na kraji hřiště s rukama založenýma na hrudi.

Simča si povzdechla a vydala se hledat učitelovu hlavu do divokého porostu.

„Tady, děvenko,“ ozval se učitelův hlas – bujný knír se mu při těch slovech zavlnil.

„Mám vás, pane,“ řekla Simča. Zvedla helmu a hodila ji zpátky Paprikovi. Tomu však proklouzla mezi prsty a přeletěla celé hřiště.

„Jauvajs!“ zařvala hlava, jak se kutálela pryč. „Dávej pozor, chlapče! Ta helma nemá polstrování!“

„Pardon,“ zamumlal Paprika a zakaboněně se rozhlédl po svých spolužácích.

Třída 3. B hrála monstrbal proti 2. C už půl hodiny, jenže Paprika nedokázal dát ani jediný gól. Ať už stál u brány jakkoli blízko, zdálo se, že vhodit hlavu do sítě bylo nad jeho síly.

Simče ho bylo líto. Všichni očekávali, že jako upír bude rychlý a silný. Nechápali, proč mu tělocvik tak hrozně nejde. Simča však nedávno zjistila, že Paprika je ve skutečnosti upír jen napůl. Z druhé poloviny je pouhým člověkem. A okolnosti nasvědčovaly, že jeho upíří stránka talent na sporty opravdu nezdědila.

Paprika se zamračil a soustředil se na bránu. Hodil. Tentokrát hlava do něčeho vrazila a spadla na zem. Paprika se rychle odvrátil od svých spoluhráčů, aby neviděli, jak moc se za sebe stydí – zrudl až po uši.

„Au!“ ozvalo se z místa, kde ležela hlava. Tentokrát to ale nebyl učitel Galahad. Byla to Nora – Simčina neviditelná spolužačka. „Přestaňte po mně pořád něčím házet! Jako by nestačilo, že